



Datum van
inontvangstneming

:

30/09/2024

Zaak C-544/24

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

12 augustus 2024

Verwijzende rechter:

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės
(Litouwen)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

9 augustus 2024

Verzoekende partij:

BUAB Nekilnojamojo turto valdymas

Verwerende partij:

Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų
ministerijos

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA PRIE LIETUVOS RESPUBLIKOS
VYRIAUSYBĖS (commissie inzake belastinggeschillen, ressorterende onder
de regering van de Republiek Litouwen)**

BESLISSING

**INZAKE DE KLACHT VAN BUAB NEKILNOJAMOJO TURTO
VALDYMAS**

VAN [9] augustus 2024 [OMISSIS]

Vilnius

De commissie inzake belastinggeschillen, ressorterende onder de regering van de Republiek Litouwen (hierna: „commissie inzake belastinggeschillen”) [OMISSIS] [samenstelling van de commissie inzake belastinggeschillen] heeft de klacht onderzocht van BUAB Nekilnojamojo turto valdymas (hierna: „verzoekende partij” of „vennootschap”) van 4 juni 2024 tegen het besluit van de Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (nationale

belastinginspectie bij het ministerie van Financiën van de Republiek Litouwen; hierna: „belastinginspectie” of „nationale belastinginspectie”) van 13 mei 2024 betreffende vrijstelling van geldboeten, vertragingsrente en/of rente [OMISSIS] (hierna: „besluit”). De vertegenwoordigers van verzoekende partij [OMISSIS] [namen van de vertegenwoordigers van verzoekende partij en van de belastinginspectie] hebben deelgenomen aan

de zitting van de commissie inzake belastinggeschillen op 2 juli 2024.

De commissie inzake belastinggeschillen stelt het volgende vast:

[OMISSIS] [recht om het verzoek voor te leggen aan het Hof van Justitie krachtens artikel 267 VWEU]. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 21 oktober 2010, ████████ Handelscompagnie (C-385/09, EU:C:2010:627, punt 40) geoordeeld dat de commissie inzake belastinggeschillen een rechterlijke instantie is in de zin van artikel 234 EG (en bijgevolg ook in de zin van artikel 267 VWEU).

Toepasselijke bepalingen

Unierecht

- 1 Artikel 273 van richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (hierna: „btw-richtlijn”) bepaalt dat „[d]e lidstaten [...], onder voorbehoud van gelijke behandeling van door belastingplichtigen verrichte binnenlandse handelingen en handelingen tussen de lidstaten, andere verplichtingen [kunnen] voorschrijven die zij noodzakelijk achten ter waarborging van de juiste inning van de btw en ter voorkoming van fraude, mits deze verplichtingen in het handelsverkeer tussen de lidstaten geen aanleiding geven tot formaliteiten in verband met een grensoverschrijding”.
- 2 Artikel 4, lid 1, van Protocol 7 bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: „EVRM”) bepaalt dat niemand opnieuw wordt berecht of gestraft in een strafrechtelijke procedure binnen de rechtsmacht van dezelfde Staat voor een strafbaar feit waarvoor hij reeds onherroepelijk is vrijgesproken of veroordeeld overeenkomstig de wet en het strafprocesrecht van die Staat.
- 3 Artikel 49, lid 3, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”) („Legaliteitsbeginsel en evenredigheidsbeginsel inzake delicten en straffen”) bepaalt dat de zwaarte van de straf niet onevenredig mag zijn aan het strafbare feit.
- 4 Artikel 50 van het Handvest („Recht om niet tweemaal in een strafrechtelijke procedure voor hetzelfde delict te worden berecht of gestraft”) bepaalt dat

niemand opnieuw wordt berecht of gestraft in een strafrechtelijke procedure voor een strafbaar feit waarvoor hij in de Unie reeds onherroepelijk is vrijgesproken of veroordeeld overeenkomstig de wet.

Nationaal recht

- 5 Artikel 31, lid 5, van de Lietuvos Respublikos Konstitucija (grondwet van de Republiek Litouwen) bepaalt dat „niemand een tweede maal voor hetzelfde strafbare feit wordt gestraft”.
- 6 Artikel 7 van de Lietuvos Respublikos Mokesčių Administravimo Įstatymas van 13 april 2004, nr. IX-2112 (Litouwse wet op de belastingdienst; hierna: „wet op de belastingdienst”) („Beginsel van gelijkheid van belastingplichtigen”) bepaalt dat „bij de toepassing van de belastingwetten alle belastingplichtigen gelijk zijn ten aanzien van de in die wetten neergelegde voorwaarden”.
- 7 Artikel 8, lid 1, van de wet op de belastingdienst („Beginsel van billijkheid en universele verplichting”) bepaalt dat „iedere belastingplichtige de belastingen moet betalen die in de belastingwetgeving zijn vastgesteld, volgens de in de belastingwetgeving voorgeschreven procedure voor de berekening en betaling van belastingen”. Lid 3 van dit artikel bepaalt dat de „belastingdienst zich bij het beheer van belastingen moet laten leiden door de criteria van redelijkheid en billijkheid”.
- 8 Berekening van rente op laattijdige betaling van btw (hierna: „btw-vertragsrente”):
 1. Artikel 95, lid 1, punt 1, van de wet op de belastingdienst („Wijze van handhaving van belastingverplichtingen”) bepaalt dat vertragsrente een methode is om belastingverplichtingen af te dwingen.
 2. In artikel 123, lid 1, van de Lietuvos Respublikos Pridėtinės Vertės Mokesčio Įstatymas van 5 maart 2002, nr. IX-751 (Litouwse wet op de belasting over de toegevoegde waarde) (hierna: „btw-wet”) („Niet-naleving van de procedure voor de betaling van btw”) is bepaald dat aan personen die de bepalingen van deze wet hebben overtreden „vertragsrente wordt berekend volgens de in de [wet op de belastingdienst] vastgestelde procedure”.
 3. In artikel 96, lid 1, punt 2, van de wet op de belastingdienst („Vertragsrente”) is bepaald dat „ten laste van de belastingplichtige vertragsrente wordt berekend voor (i) belasting die had moeten worden aangegeven maar die niet is aangegeven of (ii) belastingen waarvoor geen aangifte en die niet zijn berekend; die niet of niet tijdig zijn betaald, zoals vastgesteld door de belastingdienst tijdens een belastingcontrole [...]”.
 4. Artikel 97, lid 2, van de wet op de belastingdienst („Begin van de berekening van de vertragsrente”) bepaalt dat „in het geval bedoeld in

[artikel 96, lid 1, punt 2,] van deze wet, verdragingsrente wordt berekend vanaf de dag volgend op de dag waarop, volgens de op dat ogenblik geldende belastingwetgeving, de belasting aan de begroting had moeten worden afgedragen tot de dag waarop het inspectieverslag werd opgesteld dat de resultaten van de controle bevestigt. In geval van niet-betaling van de belasting binnen de in artikel 81, lid 2, van deze wet vastgestelde termijn [...], wordt de berekening van de verdragingsrente voortgezet vanaf de dag volgend op de dag waarop deze termijn is verstreken.”

5. Artikel 98, lid 2, van de wet op de belastingdienst („Periode voor het berekenen van de verdragingsrente”) bepaalt dat de „verdragingsrente waarvan de berekening is begonnen op de wijze die is vastgesteld in artikel 97, leden 1 en 2, van deze wet, wordt berekend over een periode van ten hoogste 180 dagen vanaf de dag waarop het recht op invordering van achterstallige betalingen is ontstaan, en, wanneer de belastingplichtige de door hemzelf berekende en niet aan aangifte onderworpen belastingen (of, in de in de toepasselijke belastingwetgeving bepaalde gevallen, de door de belastingdienst berekende belastingen) niet betaalt, over een periode van ten hoogste 180 dagen vanaf de in de toepasselijke belastingwetgeving vastgestelde betalingstermijn [...]”.

6. Artikel 99, lid 1 van de wet op de belastingdienst („Bedrag van de verdragingsrente”) bepaalt dat „het tarief van de rente, dat in geen geval lager mag zijn dan nul, en de procedure voor de berekening ervan worden vastgesteld door de minister van Financiën, rekening houdend met het rendement op de laatste werkdag van het voorgaande kalenderkwartaal van het overheidspapier waarvan de aflossingsperiode het dichtst ligt bij een periode van 12 maanden op de secundaire effectenmarkt (*bijvoorbeeld in het vierde kwartaal van 2024 was het rendement van overheidspapier 3,708 %*). Het tarief van de verdragingsrente wordt bepaald door het bovengenoemde tarief met 7 procentpunten te verhogen” (bijvoorbeeld $3,708 \% + 7 \% = 10,708 \%$) (versie van wet nr. XIV-1658 van 13 december 2022, van kracht vanaf 1 mei 2023; tot 1 mei 2023: 10 procentpunten) [...] (*Sinds 2012 is het tarief van de verdragingsrente voor niet of te laat betaalde belasting door de minister van Financiën vastgesteld op 0,03 % per dag (bijvoorbeeld 10,708 %: 365 dagen = 0,029 % per dag), uitgezonderd 0,029 % van 1 mei 2023 tot 31 oktober 2023 en vanaf 1 mei 2024*).

7. Artikel 88, lid 5, van de wet op de belastingdienst („Uitstel van betaling of betaling in termijnen van achterstallige belastingen”) bepaalt dat „rente wordt betaald over de toegekende belastinglening, waarvan het bedrag in geen geval lager kan zijn dan nul” en dat „de berekeningsprocedure wordt vastgesteld door de minister van Financiën, rekening houdend met het rendement op de laatste werkdag van het voorgaande kalenderkwartaal van het overheidspapier waarvan de aflossingsperiode het dichtst ligt bij een periode van 12 maanden op de secundaire effectenmarkt, als omschreven in de effectenwet van de Republiek Litouwen” [...] (*Sinds 2012 bedraagt het door de minister van Financiën vastgestelde rentetarief voor de belastinglening 0,01 % voor elke dag dat de*

belastinglening wordt gebruikt, met uitzondering van 0,00013699 % in het vierde kwartaal van 2022 en 0,011 % vanaf 1 november 2023 tot 31 januari 2024).

8. Artikel 87, lid 9, van de wet op de belastingdienst („Creditering en terugbetaling van te veel betaalde belasting” (versie van wet nr. XIV-1658 van 13 december 2022)) bepaalt dat „indien de belastingdienst het te veel betaalde belastingbedrag niet binnen de gestelde termijn terugbetaalt[...], hij daarover rente berekent ten gunste van de belastingplichtige tegen een percentage dat gelijk is aan het in artikel 88, lid 5, van deze wet vastgestelde rentetarief, te betalen overeenkomstig de belastingleningovereenkomsten, totdat het te veel betaalde belastingbedrag aan de belastingplichtige is terugbetaald. [...]”

9 *Administratieve en strafrechtelijke aansprakelijkheid*

1. Artikel 127, lid 2, van de wet op de belastingdienst („Wederzijdse bijstand tussen de belastingdienst en de rechtshandhavingsinstanties en andere controlerende autoriteiten tijdens een belastingcontrole”) bepaalt dat „de belastingdienst, als deze tijdens een controle vaststelt dat er aanwijzingen zijn voor een strafbare handeling of een ander strafbaar feit waarvoor de dienst niet bevoegd is, de relevante rechtshandhavingsinstanties of controlerende autoriteiten daarvan in kennis stelt”.

2. Artikel 143 van de wet op de belastingdienst („Aansprakelijkheid van belastingplichtigen en derden voor inbreuken op andere belastingwetten”) bepaalt dat „ook belastingplichtigen, derden en/of het bestuur en andere verantwoordelijke werknemers van een rechtspersoon aansprakelijk worden gesteld, overeenkomstig het wetboek van administratieve overtredingen of het wetboek van strafrecht, voor het niet of niet naar behoren nakomen van de verplichtingen krachtens deze wet”.

10 *Vrijstelling van verpagingsrente en boeten*

1. Artikel 100, lid 1, van de wet op de belastingdienst („Vrijstelling van verpagingsrente”) bepaalt dat „een belastingplichtige kan worden vrijgesteld van verpagingsrente die is berekend (vastgesteld) maar niet is betaald (niet geïnd), of een deel daarvan, indien: [...] (2) een bijzondere belastingwet in een dergelijke wettelijke mogelijkheid voorziet; (3) een van de in artikel 141, lid 1, [van de wet op de belastingdienst] genoemde gronden aanwezig is; (4) in andere gevallen waarin economisch en/of maatschappelijk gesproken geen rente kan worden geïnd, in de zin van [artikel 113, lid 1, punt 3, van de wet op de belastingdienst]. Deze vrijstellingsgrond is enkel van toepassing op belastingplichtigen die natuurlijke personen zijn.”

2. Artikel 141, lid 1, van de wet op de belastingdienst („Vrijstelling van boeten”) bepaalt dat „boeten die zijn opgelegd krachtens de artikelen 139 en 140 van deze wet worden vrijgesteld van de betaling wanneer (1) de belastingplichtige bewijst dat hij niet schuldig is aan de overtreding; (2) de belastingwet is overtreden door omstandigheden die buiten de macht van de belastingplichtige liggen en die hij niet heeft voorzien of niet heeft kunnen voorzien. Het handelen

of nalaten van de belastingplichtige of zijn werknemers en de insolventie van de belastingplichtige worden niet aangemerkt als zodanige omstandigheden; (3) wanneer de individuele handeling van de belastingplichtige, hoewel in strijd met de bepalingen van de belastingwet, geen nadeel voor de begroting oplevert; (4) wanneer de belastingplichtige de belastingwet heeft overtreden als gevolg van een onjuiste algemene uitleg van de belastingwet of een onjuist belastingadvies dat schriftelijk of telefonisch door de belastingdienst is gegeven, indien het gegeven advies is geregistreerd volgens de door de nationale belastinginspectie vastgestelde procedures en het mogelijk is de beller – de belastingplichtige (of zijn vertegenwoordiger) – te identificeren.

3. Artikel 141, lid 2, van de wet op de belastingdienst bepaalt dat „de belastingplichtige alleen van de geldboete wordt vrijgesteld als hij het bedrag van de belasting in verband met de opgelegde geldboete heeft betaald (de belasting is gecrediteerd of de invordering ervan is ten uitvoer gelegd) of de termijn voor de betaling van de belasting is uitgesteld of betaling in termijnen is overeengekomen overeenkomstig de procedure die bij deze wet is vastgesteld”.

Voornaamste feiten en argumenten van partijen

- 11 Het geschil in deze zaak is voortgekomen uit het besluit van de belastinginspectie die de vennootschap overeenkomstig artikel 8, lid 3, artikel 100 en artikel 141 van de wet op de belastingdienst niet heeft vrijgesteld van de betaling van btw-vertragsrente ten bedrage van 31 506 060,79 EUR en de boete wegens niet-betaling van btw ten bedrage van 18 388 812,44 EUR.
- 12 De controle van de juistheid van de berekening, aangifte en betaling van de btw door de vennootschap voor de periode van 1 december 2012 tot 31 december 2016 heeft aan het licht gebracht dat de vennootschap de bepalingen van artikel 58, lid 1, en artikel 64 van de btw-wet heeft geschonden, aangezien zij (i) in het btw-aftrekbedrag de btw van bepaalde btw-facturen had opgenomen die niet rechtsgeldig waren, en (ii) handelingen heeft verricht die gepaard gingen met btw-fraude. Bij besluit nr. (21/131-31-5)FR0682-299 van de belastinginspectie van 4 september 2018 betreffende de goedkeuring van het inspectieverslag (hierna: „besluit inzake de goedkeuring van het inspectieverslag”) is de vennootschap beoordeeld en veroordeeld tot betaling aan de begroting van btw ten bedrage van 6 517 901,36 EUR, btw-vertragsrente ten bedrage van 2 431 505,31 EUR en een boete wegens niet-betaling van btw ten bedrage van 1 862 257 EUR. Naar aanleiding van het belastinggeschil heeft de Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (hoogste bestuursrechter, Litouwen) de bevindingen van voornoemde belastingcontrole bevestigd bij arrest van 9 september 2020 in administratieve zaak nr. eA-2271-556/2020. Na onderzoek van het verzoek dat de vennootschap op 18 januari 2021 had ingediend, heeft de belastinginspectie verklaard dat de vennootschap aan geen van de voorwaarden van artikel 141, lid 1, punten 1, 2, 3 en 4, van de wet op de belastingdienst voldeed, en dat er geen buitengewone omstandigheden waren die zouden leiden

tot de toepassing van de criteria van redelijkheid en billijkheid (artikel 8, lid 1, van de wet op de belastingdienst), zodat de vennootschap niet op basis van de hierboven uiteengezette gronden kon worden vrijgesteld van de betaling van verdragingsrente, en heeft zij op 16 maart 2021 besluit nr. (21.222)500-63 vastgesteld, waarbij de vennootschap niet is vrijgesteld van de betaling van btw-verdragingsrente ten bedrage van 2 835 125,75 EUR. De vennootschap heeft niet voldaan aan de berekende aanvullende btw-verplichtingen en daarom wordt vastgesteld dat het totale bedrag aan btw-verdragingsrente dat is berekend op grond van het besluit inzake de goedkeuring van het inspectieverslag en gedurende het belastinggeschil (van 26 januari 2013 tot en met 4 april 2021) 3 150 660,79 EUR bedraagt en dat de boete wegens niet-betaling van btw 1 838 812,44 EUR bedraagt.

Volgens de inlichtingen die door de belastinginspectie zijn verstrekt, is tijdens het gerechtelijk vooronderzoek [OMISSIS] de vennootschap erkend als rechtspersoon die vatbaar is voor vervolging. Hoewel de strafrechtelijke procedure nog loopt, is de vennootschap niet veroordeeld en momenteel niet onderworpen aan een strafrechtelijke sanctie.

13 [OMISSIS] [herhaalde informatie] De vennootschap verzoekt om vrijstelling van de betaling van de btw-verdragingsrente en de boete wegens niet-betaling van btw, maar het verzoek van de vennootschap om vrijstelling van de betaling van de boete wegens niet-betaling van btw kan niet in behandeling worden genomen (artikel 141, lid 2, van de wet op de belastingdienst).

14 De belastinginspectie heeft de verzoekende partij niet vrijgesteld van de betaling van btw-verdragingsrente om de volgende inhoudelijke redenen:

1. De verdragingsrente is berekend overeenkomstig de vereisten van de wet op de belastingdienst, rekening houdend met de uitkomst van het belastinggeschil overeenkomstig de uitspraak van de Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas van 9 september 2020 in administratieve zaak nr. eA-2271-556/2020. De wet op de belastingdienst voorziet niet in de mogelijkheid om de vennootschap vrij te stellen van de betaling van verdragingsrente op andere gronden dan die van artikel 100, lid 1, van de wet op de belastingdienst.

2. De artikelen 88 en 99 van de wet op de belastingdienst voorzien duidelijk in de berekening van zowel rente (in het geval van belastingleningsovereenkomsten) als verdragingsrente [voor: (i) belasting die onderworpen is aan aangifte maar niet is aangegeven, of (ii) belasting die niet onderworpen is aan aangifte en niet is berekend; die niet of niet op tijd is betaald, zoals vastgesteld tijdens een belastingcontrole], dat wil zeggen de wet op de belastingdienst staat geen uitzondering toe met betrekking tot de bedragen daarvan. Wanneer de betrokken onderneming de btw die op het moment van de inspectie is berekend niet betaalt, mag de belastingdienst verdragingsrente ten belope van 0,03 % in rekening brengen.

3. De berekening van het bedrag van de vertragingsrente wordt door de wetgever dwingend voorgeschreven in de wet op de belastingdienst en de belastingdienst mag de hoogte van de vertragingsrente alleen vaststellen binnen de wettelijke grenzen.

4. De verplichting om vertragingsrente te betalen wegens de tardieve vervulling van een belastingverplichting is volgens de rechtspraak van de Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas geen sanctie van strafrechtelijke aard. Verdragingsrente is een methode om nakoming van een belastingverplichting te waarborgen (artikel 95, lid 1, punt 1, van de wet op de belastingdienst, arrest van de Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas in administratieve zaak nr. A-556-646/2010 van 12 april 2010). De Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas heeft in de administratieve zaak nr. A-143-2619/2011 van 18 november 2011 in uitgebreide samenstelling verklaard dat de essentie van verdragingsrente, als middel om een belastingverplichting afdwingbaar te maken, is dat de toepassing of de mogelijkheid van de toepassing ervan aanzet tot vrijwillige en correcte nakoming van de belastingverplichting, en in het geval van niet-nakoming of ontoereikende nakoming zorgt verdragingsrente ervoor dat de schuld aan de begroting en de financiële verliezen van de staat (bijvoorbeeld als gevolg van het onvermogen van de staat om de belastingbedragen te gebruiken die aan hem hadden moeten worden betaald) wordt gedekt. Verdragingsrente komt vaak voor in civiele, niet-strafrechtelijke verhoudingen, dat wil zeggen in privaatrechtelijke betrekkingen, waar zij onder meer een compenserende functie heeft. Hieruit volgt dat bij de beoordeling van de vraag of de betrokken verdragingsrente kan worden beschouwd als een strafrechtelijke sanctie (straf) in de zin van artikel 4, lid 1, van Protocol 7 bij het EVRM niet kan worden gezegd dat het bevel tot betaling in casu erop neerkomt dat aan de verzoekende partij een straf is opgelegd.

5. De Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas heeft in zijn arrest van 18 november 2011 in administratieve zaak nr. A-143-2619/2011 en in zijn arrest van 28 februari 2013 in administratieve zaak nr. A-442-703/2013 geoordeeld dat een fiscale boete (accijnsboete) als een strafrechtelijke sanctie was behandeld (in strijd met het ne-bis-in-idembeginsel), maar heeft tevens verklaard dat het ne-bis-in-idembeginsel niet was geschonden met betrekking tot de aan verzoekende partij opgelegde belasting en verdragingsrente (in casu accijnsboete).

6. Zou de belastingdienst de vennootschap een verdragingsrente van 0,01 % opleggen, dan zou zij het beginsel van gelijkheid van belastingplichtigen voor de wet schenden (artikel 7 van de wet op de belastingdienst).

15 De vennootschap komt op tegen het besluit van de belastinginspectie en verzoekt om vrijstelling van betaling van het punitieve bestanddeel van de btw-verdragingsrente (2/3 van het totale bedrag van de verdragingsrente die de vennootschap verschuldigd is) op de volgende gronden:

1. De hoogte van de vertragingsrente die is berekend op basis van de in het besluit inzake de goedkeuring van het inspectieverslag genoemde fiscale inbreuken bedraagt meer dan 70 % van het punitieve bestanddeel van de rente wegens laattijdige betaling van belastingen en is onverenigbaar met het ne-bis-in-idembeginsel.

2. Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest over de verplichting van de lidstaten om bij het opleggen van sancties wegens inbreuken op de btw het ne-bis-in-idembeginsel en het evenredigheidsbeginsel in acht te nemen (arrest van 4 mei 2023, MV – 98, C-97/21, EU:C:2023:371) verklaard dat volgens vaste rechtspraak door de belastingautoriteiten opgelegde administratieve sancties en strafrechtelijke procedures ter zake van btw-delicten de tenuitvoerlegging vormen van de artikelen 2 en 273 van richtlijn 2006/112 alsmede van artikel 325 VWEU, en dus van het Unierecht in de zin van artikel 51, lid 1, van het Handvest. Bij het opleggen van deze sancties moet bijgevolg het door artikel 50 van het Handvest gewaarborgde grondrecht worden geëerbiedigd (arrest van 5 mei 2022, BV, C-570/20, EU:C:2022:348, punt 26 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak verklaard dat artikel 50 van het Handvest bepaalt dat „[n]iemand [...] opnieuw [wordt] berecht of gestraft in een strafrechtelijke procedure voor een strafbaar feit waarvoor hij in de Unie reeds onherroepelijk is vrijgesproken of veroordeeld overeenkomstig de wet”. Het ne-bis-in-idembeginsel staat dus in de weg aan zowel de cumulatie van vervolgingsmaatregelen als de cumulatie van sancties die een strafrechtelijk karakter in de zin van dat artikel hebben voor dezelfde feiten en ten aanzien van dezelfde persoon (arrest van 22 maart 2022, bpost, C-117/20, EU:C:2022:202, punt 24 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

3. Het staat buiten kijf dat de grondslag voor de berekening van de btw-vertragingsrente voortkomt uit van dezelfde handelingen als die waarvoor de vennootschap strafrechtelijk wordt vervolgd en berecht. Het Hof van Justitie heeft verklaard dat wat betreft de beoordeling van de strafrechtelijke aard van vervolgingsmaatregelen en sancties in het nationale recht drie criteria relevant zijn. Het eerste criterium is de juridische kwalificatie van het strafbare feit in het nationale recht, het tweede de aard van het strafbare feit en het derde de zwaarte van de sanctie die aan de betrokkene kan worden opgelegd (arrest van 22 maart 2022, bpost, C-117/20, EU:C:2022:202, punt 25 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het Hof van Justitie heeft verklaard dat de toepassing van artikel 50 van het Handvest niet beperkt is tot vervolgingsmaatregelen en sancties die naar nationaal recht als „strafrechtelijk” worden gekwalificeerd, maar zich – los van deze kwalificatie – uitstrekt tot vervolgingsmaatregelen en sancties die op grond van de aard van de inbreuk en de zwaarte van de sanctie waaraan de betrokkene is blootgesteld als strafrechtelijk moeten worden beschouwd. Een dergelijk karakter kan namelijk voortvloeien uit de aard zelf van het strafbare feit in kwestie en uit de zwaarte van de sancties die daarvoor kunnen worden opgelegd [arresten van 4 mei 2023, MV – 98, C-97/21, EU:C:2023:371, punt 38; 20 maart 2018, ██████████ C-524/15, EU:C:2018:197, punt 30, en 22 juni 2021, Latvijas Republikas Saeima (Strafpunten), C-439/19, EU:C:2021:504, punt 88].

4. Wat betreft het tweede criterium betreffende de aard zelf van het strafbare feit moet worden nagegaan of met de betrokken sanctie met name een repressief doel wordt nagestreefd, zonder dat de enkele omstandigheid dat met deze sanctie tevens een preventief doel nastreeft, ertoe leidt dat zij niet wordt gekwalificeerd als een strafrechtelijke sanctie. Het ligt namelijk in de aard zelf van strafrechtelijke sancties besloten dat zij zowel strekken tot repressie als tot preventie van ongeoorloofde gedragingen. Herstelt een maatregel enkel de door het strafbare feit in kwestie veroorzaakte schade, dan is hij daarentegen niet strafrechtelijk van aard [zie arrest van 22 juni 2021, *Latvijsas Republikas Saeima (Strafpunten)*, C-439/19, EU:C:2021:504, punt 89 en aldaar aangehaalde rechtspraak]. Het Hof van Justitie heeft verklaard dat de zwaarte moet worden beoordeeld aan de hand van de maximumstraf waarin de relevante bepalingen voorzien [zie in die zin arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 9 oktober 2003, ██████████ tegen Verenigd Koninkrijk, CE:ECHR:2003:1009JUD003966598, § 120].

5. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een beperking van het door artikel 50 van het Handvest gewaarborgde grondrecht worden gerechtvaardigd op grond van artikel 52, lid 1, van het Handvest (arrest van 22 maart 2022, *bpost*, C-117/20, EU:C:2022:202, punt 40 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Ingevolge artikel 52, lid 1, eerste volzin, van het Handvest moeten beperkingen op de uitoefening van de in dit Handvest erkende rechten en vrijheden bij wet worden gesteld en de wezenlijke inhoud van die rechten en vrijheden eerbiedigen. De tweede volzin van hetzelfde lid bepaalt dat, met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel, slechts beperkingen kunnen worden gesteld, indien zij noodzakelijk zijn en daadwerkelijk beantwoorden aan door de Unie erkende doelstellingen van algemeen belang of aan de eisen van de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

6. Wat betreft de eerbiediging van de inhoud van het door artikel 50 van het Handvest gewaarborgde grondrecht, blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie duidelijk dat een dergelijke cumulatie in beginsel aan strikte voorwaarden moet zijn onderworpen, zodat verzekerd is dat niet aan het door dat artikel 50 gewaarborgde recht als zodanig kan worden afgedaan (20 maart 2018, ██████████ C-524/15, EU:C:2018:197, punt 43). Het Hof van Justitie heeft ondubbelzinnig verklaard dat een automatische cumulatie die aan geen enkele strikte voorwaarde onderworpen is, niet kan worden geacht de wezenlijke inhoud van dat recht te eerbiedigen (arrest van 4 mei 2023, *MV – 98*, C-97/21, EU:C:2023:371, punt 54). In het specifieke geval van de vennootschap is de situatie zo dat de wet op de belastingdienst voorziet in de automatische toepassing van het punitieve element van de vertragingsrente, ongeacht de totale hoogte ervan en het feit dat de belastingplichtige strafrechtelijk zal worden vervolgd voor dezelfde feiten die aanleiding geven tot de vertragingsrente. Volgens de vennootschap kan deze situatie geenszins worden gerechtvaardigd door de uitzondering van artikel 52, lid 1, van het Handvest en daarom moet de automatische berekening van het punitieve bestanddeel van de vertragingsrente ten aanzien van de vennootschap als onverenigbaar worden aangemerkt met het *ne-bis-in-idem*beginsel en het

evenredigheidsbeginsel (billijkheid) die zijn neergelegd in respectievelijk artikel 50 en artikel 49 van het Handvest.

7. Het Hof van Justitie heeft met betrekking tot het verbod op ongecontroleerde automatische cumulatie van sancties verklaard dat een dergelijke nationale regeling duidelijke en nauwkeurige regels moet bevatten die, om te beginnen, de justitiabele in staat stellen te voorzien voor welk handelen of nalaten een dergelijke cumulatie van vervolgingsmaatregelen en sancties mogelijk is, vervolgens zorgen voor onderlinge afstemming van de procedures, opdat de extra belasting die de cumulatie van strafprocedures – die onafhankelijk van elkaar worden gevoerd – met zich meebrengt, tot het strikt noodzakelijke wordt beperkt, en, ten slotte, kunnen waarborgen dat de zwaarte van het geheel van de opgelegde sancties de ernst van de geconstateerde inbreuk niet te buiten gaat (arrest van 5 mei 2022, BV, C-570/20, EU:C:2022:348, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

8. Volgens de vennootschap is het, in het licht van de toepassing en uitlegging van artikel 273 van de btw-richtlijn en artikel 50 van het Handvest (zie arrest van 4 mei 2023, MV – 98, C-97/21, EU:C:2023:371, punt 63) duidelijk dat de bepalingen van de artikelen 96 tot en met 99 van de btw-wet betreffende het opleggen en berekenen van verdragingsrente eveneens als verboden moet worden beschouwd, voor zover deze artikelen de afstemming van de procedures voor de administratieve oplegging van verdragingsrente en de strafrechtelijke vervolging, teneinde de uit de cumulatie van deze maatregelen voortvloeiende extra last tot het strikt noodzakelijke te beperken en te verzekeren dat de zwaarte van alle opgelegde sancties in verhouding staat tot de ernst van de betrokken inbreuk, niet waarborgen. Het feit dat rente wegens te late belastingbetaling, in het bijzonder wat betreft btw-inbreuken, een sanctie vormt en dat de oplegging van deze verdragingsrente in bepaalde gevallen kan leiden tot schendingen van het beginsel van evenredige en eerlijke bestraffing en van het ne-bis-in-idembeginsel, wordt ook erkend in de recente rechtspraak van het Hof van Justitie, waarin het Hof verklaart dat zelfs compenserende maatregelen, voor zover zij een afschrikkend element bevatten, het ne-bis-in-idembeginsel en het evenredigheidsbeginsel kunnen schenden, met name wanneer zij worden toegepast in combinatie met andere strafrechtelijke maatregelen en de nationale regeling niet uitdrukkelijk voorziet in regels die de bescherming van het ne-bis-in-idembeginsel en van het evenredigheidsbeginsel waarborgen (zie arrest van 4 mei 2023, MV – 98, C-97/21, EU:C:2023:371).

9. Het feit dat verdragingsrente een maatregel met bestraffende werking is en uitdrukkelijk een punitief element heeft, is ook erkend door de regering van de Republiek Litouwen die in het arrest van het Hof van Justitie van 28 februari 2018, ██████ (C-387/16, ECLI:EU:C:2018:121, punt 33) heeft gesteld dat de in artikel 99 van de wet op de belastingdienst voorziene rente niet alleen is bedoeld om de door de belastingplichtige geleden verliezen te compenseren, maar, door de verhoging met tien procentpunten van de jaarlijkse rentevoet op schatkistpapier, ook een punitief element met een sanctie-effect bevat. De regering van de

Republiek Litouwen is van mening dat zelfs indien verdragingsrente enkel zou worden toegepast op „de periode vanaf de datum van het besluit van de belastingdienst of, in voorkomend geval, van de rechter waarbij het verzoek om teruggaaf wordt toegewezen, tot de datum waarop de te veel betaalde btw volledig aan de belastingplichtige is terugbetaald [...] dit zou leiden tot overcompensatie van het verlies dat [...] is geleden doordat de middelen niet beschikbaar waren [...], waardoor de [...] persoon ongerechtvaardigd zou worden verrijkt”.

10. Wat de vennootschap betreft, wordt verdragingsrente niet alleen vastgesteld en in aanmerking genomen vanaf het tijdstip van de rechterlijke beslissing, maar met terugwerkende kracht voor de gehele periode tot het einde van de belastingcontrole, met inbegrip van de tijdens de belastingcontrole berekende verdragingsrente, en wanneer verdragingsrente naar het oordeel van de regering van de Republiek Litouwen een maatregel met bestraffende werking is (voor zover zij betrekking heeft op het punitieve element van verdragingsrente, dat wil zeggen rente vermeerderd met 10 of 7 procentpunten) die de persoon die verdragingsrente vordert, zelfs in gevallen waarin de rente pas vanaf het tijdstip van de rechterlijke beslissing wordt berekend, een ongerechtvaardigd voordeel verschafft, is het duidelijk dat het onevenredige karakter van verdragingsrente als sanctie nog duidelijker wordt in situaties zoals die waarmee de vennootschap wordt geconfronteerd, dat wil zeggen wanneer verdragingsrente ook met terugwerkende kracht wordt berekend voor de periode vanaf het tijdstip waarop de belasting verschuldigd werd tot het einde van het belastingonderzoek, met inbegrip van de periode van het belastingonderzoek, alsmede de volledige periode van de daaropvolgende gerechtelijke procedure.

11. De wijze waarop de wet op de belastingdienst de berekening van verdragingsrente regelt, laat een heel duidelijke identificatie en onderscheiding toe tussen het punitieve en het compenserende element ervan dat gelijk is aan 7 procentpunten (vanaf 1 mei 2023 werd de rente verhoogd met 7 procentpunten; tot 1 mei 2023 werd het boetetarief van de verdragingsrente verhoogd met 10 procentpunten). Het compenserende element van de verdragingsrente moet worden beschouwd als het basistarief van de verdragingsrente, dat overeenkomt met het rentetarief dat van toepassing is op zowel de belastingdienst als de belastingplichtigen in gevallen waarin de betalingstermijn van de belasting wordt uitgesteld vanwege redenen die geen verband houden met de schending van de wet. Bij het afsluiten van een belastingleningsovereenkomst wordt compenserende rente betaald en tevens wordt compenserende rente betaald wanneer de staat compensatie biedt voor te veel betaalde belasting die niet op tijd is terugbetaald. Het tarief van compenserende rente bedraagt 0,01 % per dag, terwijl het tarief van verdragingsrente, inclusief het punitieve element ervan, dat 0,02 % per dag bedraagt, gelijk is aan 0,03 %, dat wil zeggen 3 keer hoger dan de normaal toegepaste compenserende rente voor uitgestelde belastingbetaling.

12. Belastingovertredingen op basis waarvan verdragingsrente wordt berekend, komen overeen met verboden handelingen in de zin van het strafrecht die onderworpen zijn aan (i) een vooronderzoek en (ii) een strafprocedure (een

terechtzingting ten gronde). Hiermee rekening houdend kan worden aangenomen dat het punitieve element van verdragingsrente dat volgens de berekening van de vennootschap ongeveer 2/3 uitmaakt van de totale aan de vennootschap berekende verdragingsrente duidelijk in strijd is met het verbod van dubbele bestraffing, vastgelegd in artikel 50 van het Handvest (ne-bis-in-idembeginsel), en tevens het vereiste dat de persoon evenredig en eerlijk wordt gestraft voor het gepleegde strafbare feit (beginselen van evenredige en eerlijke bestraffing, verankerd in artikel 49, lid 3 van het Handvest).

13. In het [voornoemde arrest ██████] zijn cumulatieve voorwaarden voor vervolging en bestraffing geformuleerd volgens welke straffen kunnen worden opgelegd mits de wetgeving (i) een doel van algemeen belang nastreeft dat een dergelijke cumulatie van vervolgingsmaatregelen en sancties kan rechtvaardigen, te weten de strijd tegen btw-delicten, waarbij die vervolgingsmaatregelen en die sancties elkaar aanvullende doelen moeten hebben; (ii) regels bevat waarmee voor onderlinge afstemming kan worden gezorgd, opdat de extra belasting die voor de betrokkenen uit een cumulatie van procedures voortvloeit, tot het strikt noodzakelijke wordt beperkt, en (iii) voorziet in regels waarmee ervoor kan worden gezorgd dat de zwaarte van het geheel van de opgelegde sancties is beperkt tot het strikt noodzakelijke in verhouding tot de ernst van het betrokken strafbare feit (arrest van 20 maart 2018, ██████ C-524/15, EU:C:2018:197, punt 63).

14. Het Hof van Justitie heeft verklaard dat artikel 50 van het Handvest aldus moet worden uitgelegd dat het er niet aan in de weg staat dat wegens inbreuken op de regelgeving betreffende accijnsgoederen een sanctie van strafrechtelijke aard wordt opgelegd aan een rechtspersoon waaraan voor dezelfde feiten al een definitief geworden sanctie van strafrechtelijke aard is opgelegd, op voorwaarde dat (i) de mogelijkheid om die twee sancties te cumuleren bij wet is gesteld; (ii) de nationale regeling niet toestaat dat dezelfde feiten worden vervolgd en bestraft wegens hetzelfde strafbare feit of met het oog op het nastreven van dezelfde doelstelling, maar enkel voorziet in de mogelijkheid tot cumulatie van vervolgingsmaatregelen en sancties op grond van verschillende regelingen; (iii) die vervolgingsmaatregelen en sancties aanvullende doelen nastreven die in voorkomend geval betrekking hebben op verschillende aspecten van hetzelfde inbreukmakende gedrag, en (iv) er duidelijke en nauwkeurige regels bestaan op basis waarvan kan worden voorzien voor welk handelen en nalaten vervolgingsmaatregelen en sancties kunnen worden gecumuleerd en die de twee bevoegde instanties in staat stellen hun optreden onderling af te stemmen, dat de beide procedures daadwerkelijk voldoende onderling zijn afgestemd en in temporeel opzicht samenhangen, en dat de sanctie die in voorkomend geval is opgelegd in het kader van de chronologisch eerst gevoerde procedure, in aanmerking is genomen bij de bepaling van de tweede sanctie, zodat de lasten die voor de betrokkenen uit een dergelijke cumulatie voortvloeien beperkt zijn tot wat strikt noodzakelijk is en de opgelegde sancties in hun geheel beschouwd stroken met de ernst van de begane inbreuken (arrest van 23 maart 2023, Dual Prod (C 412/21, EU:C:2023:234, punt 73).

15. Bezieet men de bepalingen van de wet op de belastingdienst die de verdragingsrente regelen, dan kan worden vastgesteld dat aan geen van de verplichte voorwaarden die vereist zijn krachtens artikel 50 van het Handvest en de uitlegging door het Hof van Justitie is voldaan. Dat wil zeggen de wet op de belastingdienst regelt niet duidelijk de mogelijkheid om voor dezelfde overtreding zowel een strafrechtelijke sanctie op te leggen als verdragingsrente te berekenen, waarbij het punitieve element van de rente wegens te late betaling van belastingen bedoeld is om de persoon te straffen op een wijze die verder gaat dan het compenserende doel van de verdragingsrente. Het ontbreekt aan duidelijke en nauwkeurige regels op basis waarvan kan worden voorzien voor welk handelen en nalaten vervolgingsmaatregelen en sancties kunnen worden gecumuleerd en die de twee bevoegde instanties in staat stellen hun optreden onderling af te stemmen, dat de beide procedures daadwerkelijk voldoende onderling zijn afgestemd en in temporeel opzicht samenhangen, en dat de sanctie die in voorkomend geval is opgelegd in het kader van de chronologisch eerst gevoerde procedure, in aanmerking is genomen bij de bepaling van de tweede sanctie, zodat de lasten die voor de betrokkenen uit een dergelijke cumulatie voortvloeien beperkt zijn tot wat strikt noodzakelijk is en de opgelegde sancties in hun geheel beschouwd stroken met de ernst van de begane inbreuken.

16. [OMISSIS] [dubbele informatie].

17. Het Hof van Justitie heeft verklaard dat uit de artikelen 2 en 273 van de btw-richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 4, lid 3, VEU, volgt dat de lidstaten verplicht zijn alle wettelijke en bestuursrechtelijke maatregelen te treffen om te waarborgen dat de btw op hun respectieve grondgebied volledig wordt geïnd en om fraude te bestrijden (arrest van 2 mei 2018, ██████████ C-574/15, EU:C:2018:295, punt 26). Bij ontbreken van harmonisatie van de wetgeving van de Unie op het gebied van de toepasselijke sancties in geval van niet-naleving van de voorwaarden van het door deze regeling ingestelde stelsel, zijn de lidstaten bevoegd de sancties te kiezen die hun passend voorkomen. Zij moeten deze bevoegdheid echter uitoefenen met eerbiediging van het recht van de Unie en de algemene beginselen daarvan, en dus ook met eerbiediging van het evenredigheidsbeginsel (arresten van 29 juli 2010, Profaktor Kulesza, ██████████ ██████████ C-188/09, EU:C:2010:454, punt 29, en 9 juli 2015, ██████████ ██████████ C-183/14, EU:C:2015:454, punt 62).

Beknopte weergave van de redenering in het verzoek om een prejudiciële beslissing

- 16 Het Hof van Justitie heeft verklaard dat het ne-bis-in-idembeginsel „niet eraan in de weg staat dat een lidstaat voor dezelfde feiten, te weten niet-nakoming van aangifteverplichtingen op btw-gebied, achtereenvolgens een fiscale sanctie en een strafrechtelijke sanctie oplegt voor zover – hetgeen ter beoordeling van de nationale rechter staat – de eerste sanctie geen strafrechtelijke sanctie is” (arrest van 26 februari 2013, ██████████ ██████████ (C-617/10, EU:C:2013:105, punt 37).

De vrijheid van keuze van de door de lidstaten op te leggen sancties is gebaseerd op de noodzaak te garanderen dat alle btw-ontvangsten worden geïnd, en daardoor de financiële belangen van de Unie te beschermen. Het Hof van Justitie heeft verklaard dat het aan de lidstaten staat om een doeltreffende inning van de eigen middelen van de Unie te waarborgen. Om die reden zijn zij gehouden de met de eigen middelen corresponderende bedragen in te vorderen die ten gevolge van fraude aan de begroting van de Unie zijn onttrokken (arrest van 5 december 2017, M.A.S. en M.B., C-42/17, EU:C:2017:936, punt 32). Om de volledige inning van de btw-ontvangsten en daardoor de bescherming van de financiële belangen van de Unie te waarborgen, zijn de lidstaten vrij in hun keuze van de toepasselijke sancties, die de vorm kunnen aannemen van bestuurlijke sancties, strafrechtelijke sancties of een combinatie van beide (arresten van 26 februari 2013, ██████████ ██████████ C-617/10, EU:C:2013:105, punt 34, en 8 september 2015, ██████████ e.a., C-105/14, EU:C:2015:555, punt 39). In dit verband moet echter worden opgemerkt dat in de eerste plaats strafsancities absoluut noodzakelijk zijn om bepaalde gevallen van ernstige btw-fraude daadwerkelijk en op afschrikkende wijze te bestrijden (arrest van 8 september 2015, ██████████ e.a., C-105/14, EU:C:2015:555, punt 39). De lidstaten moeten bijgevolg erop toezien dat op dergelijke gevallen van ernstige fraude waardoor de financiële belangen van de Unie op het gebied van de btw worden geschaad strafsancities staan, anders zouden zij hun verplichtingen uit hoofde van artikel 325, lid 1, VWEU niet nakomen (arrest van 8 september 2015, ██████████ e.a., C-105/14, EU:C:2015:555, punten 42 en 43). Derhalve moet worden geoordeeld dat de lidstaten de hun bij artikel 325, leden 1 en 2, VWEU opgelegde verplichtingen niet nakomen wanneer de strafrechtelijke sancties die zijn vastgesteld ter bestrijding van ernstige btw-fraude, het niet mogelijk maken om op doeltreffende wijze te waarborgen dat die belasting volledig wordt geïnd.

- 17 Volgens het EVRM kan hetzelfde strafbare feit niet tweemaal worden bestraft. Volgens de rechtspraak van het EHRM wordt het ne-bis-in-idembeginsel geschonden wanneer vaststaat dat een persoon voor de tweede keer wordt gestraft voor feiten die gelijk zijn of wezenlijk gelijk zijn. Het EHRM heeft tevens geoordeeld dat artikel 4 van Protocol 7 bij het EVRM aldus moet worden begrepen en uitgelegd dat het ne-bis-in-idembeginsel verbiedt dat een tweede strafbaar feit wordt bestraft indien het strafbare feit is gebaseerd op handelingen die gelijk of wezenlijk gelijk zijn aan die welke ten grondslag lagen aan het eerste strafbare feit, waarvoor de persoon al gestraft is (EHRM, arrest van 10 februari 2009, ██████████ tegen Rusland, CE:ECHR:2009:0210JUD001493903).
- 18 De commissie inzake belastinggeschillen merkt op basis van de uitlegging van de Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas op dat de primaire functie van verdragingsrente het waarborgen van de nakoming van de belastingverplichting is en dat zij in de eerste plaats gericht is op het compenseren van de uitgaven van de staat, en niet op het straffen van een individu (arrest van de Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas van 10 maart 2020 in administratieve zaak nr. eA-3247-575/2020). Het tarief van de verdragingsrente heeft echter ook een punitief element, aangezien het wordt bepaald door het compenserende deel met

betrekking tot de financieringskosten van de staat (dat wordt bepaald door rekening te houden met het rendement van het overheidspapier op de secundaire effectenmarkt) met 7 procentpunten te verhogen.

- 19 Het Hof van Justitie heeft verklaard dat het evenredigheidsbeginsel vereist dat de cumulatie van vervolgingsmaatregelen en sancties die mogelijk wordt gemaakt door een nationale regeling als aan de orde in het hoofdgeding, niet buiten de grenzen treedt van wat geschikt en noodzakelijk is voor de verwezenlijking van de rechtmatige doelstellingen die met de betrokken regeling worden nagestreefd, met dien verstande dat, wanneer een keuze mogelijk is tussen meerdere geschikte maatregelen, die maatregel moet worden gekozen die de minste belasting met zich brengt, en dat de veroorzaakte nadelen niet onevenredig mogen zijn aan de nagestreefde doelstellingen (arrest van 5 mei 2022, BV, C-570/20, EU:C:2022:348, punt 34 en aldaar aangehaalde rechtspraak).
- 20 Het Hof van Justitie heeft verklaard dat zelfs compenserende maatregelen, voor zover zij een afschrikkend element bevatten, het ne-bis-in-idembeginsel en het evenredigheidsbeginsel kunnen schenden, met name wanneer zij worden toegepast in combinatie met andere strafrechtelijke maatregelen en de nationale regeling niet uitdrukkelijk voorziet in regels die de bescherming van het ne-bis-in-idembeginsel en van het evenredigheidsbeginsel waarborgen (arrest van 4 mei 2023, MV – 98, C-97/21, EU:C:2023:371)
- 21 Gelet op de tegenstrijdige standpunten van de partijen in het geding en de rechtspraak van het Hof van Justitie wenst de commissie inzake belastinggeschillen te vernemen of de artikelen 96 tot en met 99 van de wet op de belastingdienst – voor zover die wetgeving de afstemming van de procedures voor de administratieve oplegging van vertragingsrente en de strafrechtelijke vervolging, teneinde de uit de cumulatie van deze maatregelen voortvloeiende extra last tot het strikt noodzakelijke te beperken en te verzekeren dat de zwaarte van alle opgelegde sancties in verhouding staat tot de ernst van de betrokken inbreuk, niet waarborgt en er geen beperkingen zijn aan de toepassing van het punitieve bestanddeel van de vertragingsrente wanneer de vennootschap tegelijkertijd een strafrechtelijk wordt vervolgd en berecht ter zake van feiten op grond waarvan de vertragingsrente wordt vastgesteld – verenigbaar zijn met artikel 325 VWEU, artikel 273 van de btw-richtlijn, artikel 49, lid 3, en artikel 50 van het Handvest, alsook met het ne-bis-in-idembeginsel en het evenredigheidsbeginsel.
- 22 Met betrekking tot een verzoek om een prejudiciële beslissing geldt dat het Hof de nationale rechterlijke instanties zo nodig richtsnoeren kan geven voor de beoordeling van een specifieke bij hen aanhangige zaak.
- 23 Voorts is de commissie inzake belastinggeschillen van mening dat een verzoek aan het Hof van Justitie in de voorgerechtelijke fase van het belastinggeschil opportuun is met het oog op een vlotte behandeling van belastinggeschillen.

De commissie inzake belastinggeschillen [OMISSIS] [verwijzing naar procesrechtelijke bepalingen] beslist als volgt:

1. De volgende vragen worden verwezen naar het Hof van Justitie van de Europese Unie voor een prejudiciële beslissing:

1.1. Moeten artikel 325 VWEU, artikel 273 van de btw-richtlijn en artikel 50 van het Handvest aldus worden uitgelegd dat zij in de weg staan aan een nationale regeling die het mogelijk maakt rente wegens laattijdige betaling van belasting op te leggen die deels een sanctie is voor dezelfde fiscale inbreuken als die welke strafrechtelijk worden vervolgd, zonder daarbij coördinatieregels vast te stellen die het bijkomende nadeel als gevolg van de cumulatie van procedures voor de betrokken personen tot het strikt noodzakelijke beperken of die waarborgen dat het geheel van de opgelegde sancties niet zwaarder is dan hetgeen strikt noodzakelijk is in verhouding tot de ernst van de betrokken inbreuk?

1.2. Moeten artikel 325 VWEU, artikel 273 van de btw-richtlijn en artikel 49, lid 3, van het Handvest aldus worden uitgelegd dat zij in de weg staan aan een procedure van toepassing van rente wegens laattijdige betaling van belastingen waarbij, ongeacht de aard en de ernst van de inbreuken, een vast punitief bestanddeel van de rente wegens laattijdige betaling van belastingen wordt vastgesteld, zonder dat dit punitieve bestanddeel kan worden verlaagd, dat wil zeggen dat een lager percentage aan verdragingsrente kan worden opgelegd dan het bij wet vastgestelde percentage of dat het punitieve bestanddeel van de verdragingsrente kan worden kwijtgescholden?

[...] [standaard procedurele bewoordingen en samenstelling van de commissie inzake belastinggeschillen]

[...] [standaard procedurele bewoordingen en samenstelling van de commissie inzake belastinggeschillen]

[...] [samenstelling van de commissie inzake belastinggeschillen]